

РЕШЕНИЕ

№ 2903

гр. София, 23.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разглежда дело номер **6077** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 1 и ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на М. Й., гражданка на Република С., [дата на раждане] в [населено място] – Италия, притежаваща паспорт тип Р код SRB и номер на паспорта[EИК], издаден на 07.14.2025 г. от МВР – С. ПУ в [населено място], чрез адв. М. З. от АК П., срещу заповед № 513з – 5863/16.05.2025 г., издадена „за“ началник на отдел „Миграция“ – СДВР, главен инспектор С. С., с която е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на чуждия гражданин М. Й..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона, както и принципите на обективност, пропорционалност и съразмерност по чл. 6 и чл. 35 АПК. Жалбоподателят счита, че административният орган не е взел предвид обстоятелството, че М. Й. притежава удостоверение за български произход, издадено от ДАБЧ. Твърди, че в постановената заповед се съдържат непълни и недоказани фактически основания, доколкото не е доказано, че адресната регистрация на лицето е невалидна, нито че същото не работи в изпълнение на представения по делото трудов договор. Жалбоподателят счита, че е нарушен принципът на пропорционалност по чл. 6 АПК, доколкото санкцията е прекомерна спрямо фактическите обстоятелства и доказателства. Претендира отмяна на оспорения отказ и присъждане на разноски. В съдебното заседание по делото жалбоподателят М. Й. се представлява от адв. З., който поддържа жалбата. Претендира отмяна на оспорената заповед.

Ответникът - Началникът на отдел „Миграция“ - СДВР, представляван от юрк. С. моли жалбата да

бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

С. градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление с вх. № 101122 от 25.04.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България от М. Й., гражданка на Република С., [дата на раждане] , на основание чл. 24, ал 1, т. 5 от Закона за чужденците в Република България, във връзка с чл. 11, ал. 5 ППЗЧРБ. Към заявлението са приложени следните документи: копие на страница със снимка на паспорта на чуждия гражданин и положен печат за влизане в Р.България; преведено свидетелство за съдимост; декларация за адресна регистрация на адрес: гр. „Б.“, [улица], № 2Б; трудов договор № 008/24.04.2025г. с „Мигрейшън“ ЕООД; полица за медицинска застраховка валидна до 25.04.2026 г.

По делото е приложено становище № 513р-51831 от 16.05.2025 г. на н-к СЗМ-ОМ-СДВР, с което е предложено да бъде издадена заповед за отказ за издаване на разрешение за пребиваване на жалбоподателя.

Приложена е и докладна записка № 513р-49966 от 13.05.2025 г. на старши полицаи в група „АМИС“ към отдел „Миграция“-СДВР.

При разглеждане на заявлението и преглед на трудовия договор на жалбоподателя е установено, че М. Й. трябва да изпълнява физически трудовата си дейност на длъжност „технически сътрудник“ в „Мигрейшън“ ЕООД с месторабота [населено място], поради което на 12.05.2025 г. е извършена проверка на адреса на фирма „Мигрейшън“ ЕООД в [населено място], [улица], офис 1, от служители на отдел „Миграция“ – СДВР, при която на място не е установен никой. Проведен е разговор по телефона с управителя на дружеството работодател А. М., като същият е заявил, че има сключен трудов договор с М. Й., но същата още не се е явявала в офиса в [населено място], за да изпълнява физически трудовата си дейност по договор. От докладната записка се установява още, че Й. е влязла в страната на 24.04.2025 г. и я е напуснала на 24.04.2025 г. Следователно от сключване на трудовия договор на 24.04.2025 г. до 12.05.2025 г., същата не е извършвала трудова дейност.

На 22.05.2025 г. относно достоверността на адреса, на който Й. ще живее в България, а именно гр. „Б.“, [улица], № 2Б, на адреса е извършена проверка от служители на отдел „Миграция“ - СДВР. На място на адреса не е установен чуждия гражданин, но е проведен разговор със собственика на имота А. М., който е заявил, че Й. ще живее на адреса, но все още не пребивава на последния, като очаква в близките дни да се нанесе.

Видно от декларацията за предоставяне на жилище от 24.04.2025 г. до извършване на проверката на адрес на 22.05.2025 г., чуждия гражданин не е заживял на адреса и не се е установил там. След преглед на трудовия договор, в него е описано, че М. Й. следва да изпълнява длъжността „технически сътрудник“ в „Мигрейшън“ ЕООД и месторабота [населено място], но видно от извършената проверка, от сключване на трудовия договор на 24.04.2025 г. до 22.05.2025 г. същият не е извършвал трудова дейност.

Предвид така установеното е изготвено становище, че по подаденото от М. Й. заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, същата е декларира, че пребивава на адрес гр. „Б.“, [улица], № 2Б, но при извършена физическа проверка това обстоятелство не е установено, а по сключения трудов договор лицето не извършва реално трудова дейност. Последното е послужило като основание по подаденото заявление да се издаде отказ от предоставяне право на пребиваване на основание чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23

ЗЧРБ. (“Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когатое декларирал неверни данни), и е предложено да бъде издадена заповед за отказ за издаване на разрешение за пребиваване в България на чуждата гражданка.

Решаващият орган като се е запознал с материалите по административната преписка и становище с рег. № 513р - 51831/16.05.2025 г., е стигнал до извода, че декларираните от апликанта данни относно адреса на пребиваване и местоработата в Република България са неверни и не са потвърдени, предвид това е постановил оспорената заповед, с която е отказал предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 101122 от 25.04.2025 г., подадено от М. Й..

При така установената по делото фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, във вр. със заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. и Заповед 513з-607/22.01.2025 г. на директора на СДВР.

Отказът е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

В отказа за издаване на разрешение за продължително пребиваване са посочени разпоредбите на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал.1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва за издаване на виза или влизане в страната на чужденец когато той е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В случая административният орган се е позовал на предл. второ на цитираната правна норма, а именно деклариране на неверни данни относно адреса на пребиваване на чуждия гражданин и твърдението, че упражнява трудова дейност. С оглед фактите по делото, основанието за отказ, посочено от административния орган е обосновано, тъй като са налице данни, че жалбоподателят не пребивава на декларирания от нея адрес за пребиваване в страната и не е работила по трудовото си правоотношение. Декларираните данни от чуждия гражданин са неверни, както обосновано е приел и административния орган.

По делото е приобщена докладна записка рег. № 513р-49966 от 13.05.2025 г., видно от която е извършена проверка на адрес, посочен в заявлението на жалбоподателя, а именно [населено място]. ул. Н.“ № 2Б. Посетен е и адресът, на който е регистрирана фирмата, в която следва да работи чуждият гражданин, като е установено, че същият е извън страната. По административната преписка е приобщено и изготвено становище с рег. № 513р-51831/16.05.2025 г., от което е установено, че жалбоподателят не изпълнява физически трудовата си дейност с посочен адрес на месторабота в дружество „Мигрейшън“ ЕООД, като лицето не е установено и на адреса, посочен в заявлението като адрес за местоживеене. При извършен преглед на трудовия договор на жалбоподателя изрично е отбелязано, че същият следва да полага труд като „технически сътрудник“, с месторабота [населено място]. Установено е, че реално не се извършва трудова дейност, съответно в тази връзка предоставената от жалбоподателя информация е невярна.

Фактите, описани в мотивите на оспорения отказ, се потвърждават и от приложеното по делото копие от паспорта на жалбоподателя. Видно от поставените в същия входящ и изходящ печати е, че М. Й. е влязла в Р България на дата 24.04.2025 г. и е напуснала на същата дата.

Съдът счита, че не са налице и посочените от жалбоподателя нарушения на чл. 35 от АПК, като административният орган е положил всички усилия и е изяснил фактическата обстановка по случая.

ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от решаващия орган правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка съобразно обществения интерес да не се допуска нарушаване на режима за пребиваване на чужденците в Република България. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл. 146. т. 5 от АПК.

Законодателят изрично е предоставил правомощия на решаващия орган - началникът на отдел „Миграция“ – СДВР, да установява наличието на конкретни обстоятелства от хипотезата на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. При своята преценка решаващият орган несъмнено трябва да изложи категорично мотиви и да аргументира основанието за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденеца.

Правилно административният орган е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл. 26 ал. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ от ЗЧРБ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на жалбоподателя, тъй като приложените от заявителя доказателства само формално изпълняват условията за целите на производството по ЗЧРБ. Съдът намира, че след като е изпълнил задължението си да подложи на преценка представените от молителя доказателства, административният орган е извел съответни на закона правни изводи. Актът е издаден в съответствие с материалния закон.

Общите разпоредби на чл. 6, ал. 1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл. 6, ал. 2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред и да са лоялни към българската държава. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека

мярка. По изложените съображения постановеният отказ е издаден в съответствие и със законовата цел по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК.

С оглед на гореизложеното, съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

На ответника се дължат разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер 66.47 евро (с левова равностойност 130 лева).

Така мотивиран, Административен съд София-град, I - во отделение, 46-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Й., гражданка на Република С., [дата на раждане] в [населено място] – Италия, притежаваща паспорт тип Р код SRB и номер на паспорта[ЕИК], издаден на 07.14.2025 г. от МВР – С. ПУ в [населено място] срещу Заповед № 513з – 5863/16.05.2025 г., издадена „за“ началник на отдел „Миграция“ – СДВР главен инспектор С. С., с която е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА М. Й., гражданка на Република С., [дата на раждане] в [населено място] – Италия, притежаваща паспорт тип Р код SRB и номер на паспорта[ЕИК], издаден на 07.14.2025 г. от МВР – С. ПУ в [населено място], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 66.47 евро (с левова равностойност 130 лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването му.

Съдия: